

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio Practica ...

De Conversatione Apostolica A Curatoribus Animarum piè & fructosè instituenda - Complectens vatios & solidos modos juvandi & consolandi diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè ægras & captivas

Lohner, Tobias

Dilingae, 1677

§. 8. Quomodo consolandi sint, qui angorem, & tristitiam animi patiuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48248](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48248)

ce, & in hoc solare, quòd hæc tua pressura geratur, videmur cognoscente me, qui, & si possem, non tamen removeo, etiam si plus te diligam, quàm te ipsum.

V. Hortetur illos, ut hoc ipso, quòd tam graves persecutiones habeant, magis se per orationem, & fiduciam, aliasque virtutes DEO conjungere studeant, ut dicere possint cum S. Paulo Rom. 8. *Si DEVS pro nobis, quis contra nos?* Ita sua sit piissimus Author l. 3. c. 36. dicens: *Quis es tu, ut timeas à mortali homine? hodie est, & cras non comparet. DEVM time, & hominum terrores non expavesces. Quid potest aliquis in te verbum aut iniurijs? sibi potius nocet, quàm tibi, nec potest iudicium DEI fugere, quicumq; est ille.* Sic S. Antonius Dæmonibus in diversa bestiarum forma apparentibus intrepidè dixit: *Si quoniam DEUS vobis dedit potestatem in me, exercete in me, irruite in me. Si autem nullam in me accepistis potestatem, cur fructus laboratis?*

VI. Jubeat illos considerare præmij magnitudinem, quæ persecutiones consequitur; hæc enim & Christus Apostolos suos consolatus est Matt. 5. dum dixit: *Beati estis, cum maledixerint vobis homines, & persecuti vos fuerint, & dixerint omne malum adversum vos, mentientes propter me. Gaudete, & exultate, quoniam merces vestra copiosa est in cælis.*

VII. Denique meminisse jubeat, quòd dictum sit à S. Paulo 2. Tim. 3. *Omnes, qui piè volunt vivere in Christo, persecutionem patientur.* Unde S. Gregorius l. 6. epist. 27. ait: *Epist. fidenter dico, quia minùs piè vivis, si minùs persecutionem patientis.* Hinc & S. Stephanus dicebat Act. 7. *Quem Prophetarum Patres vestri non sunt persecuti? cur ergo si piè vivere cupiunt cum Sanctis & piis hominibus, cum iisdem etiam persecutionem non libenter patientur?*

§. VIII.

Quomodo consolandi sint, qui angorem & tristitiam animi patiuntur.

I. **E**tiam his imprimis exemplum Christi ob oculos ponatur, qui cœpit pavere, tædere, & mœstus esse, dixitque Matt. 26. *Tristis est anima mea usq; ad mortem.* Sed & ad Patrem cœlestem clamavit Marc. 14. *DEVS, DEVS meus, patere*

relinquisti me? quis enim tali exemplo non moveatur ad an-
gorem suum æquo animo ferendum?

II. Proponat item exemplum illius Amici Christi, de
quo Rodriquez p. 1. h. 8. c. 29. referr, quòd, cùm per quin-
quennium gravissimis animi angoribus & desolationibus fu-
isset oppressus, & duo Angeli eum consolari vellent, ipse id
respuevit dicens, abunde sibi ad consolationem sufficere, quòd
DEI in se voluntas perficeretur.

III. Considerare ipsos jubeat, quod præclarè Taule-
tus sequentibus verbis notavit: *Postquam homo ab omnibus ab-
stractus iam puer esse desit, & abunde refocillatione divina dul-
cedinis roboratus est, tum DEVS panem cibarium ei porrigit, ut
pote iam viriles annos in spiritali vita affecuto. Expediit pror-
sus, ut ille solido duròq; cibo pascatur, nec decet eum deinceps lacte
foveri. Necessè est, ut ipse iam puerilibus ludis relictis, negotiari,
& victum suo labore conquirere, cœliq; sævitiam ac tempesta-
tes perferre discat. DEVS igitur vastam, tenebrosam, desola-
tamq; viam illi proponit, per quam eum deducens aufert, sive oc-
cultat ab eo dona omnia, quæ illi unquam largitus fuerat. Hic
iam homo totus sibi ipse relinquitur, ita ut nullam DEI notitiam
in se remansisse putet. Omnia exercitia sua, & quacunq; facit,
aut dimittit, prorsus insipida sunt, unde & anima illius præ cœ-
dio in illis dormitat. Tu, quisquis hæc experiris, non declines ad
vana solatia, sed esto fidelis cœlesti Sponso, viriliter age, probè te-
gere, nam certissimè DEVS tibi proximus adest. Tantum viva
fidei stipiti firmiter innitere, indubitanter melius habebis, omnia
prosperè cedent.*

IV. Saluberrimam illis Ludovici Blosij doctrinam c. 9.
Spec. Spirit. proponat, dum sic loquitur: *Quando videris tibi
magna obscuritate, ariditateq; contabescere, & gravibus angu-
stis premeris, si tunc conformis divina voluntati, miseriam &
afflictionem illam cum benigna tranquillitate propter DEVM to-
leras, multò gratior DEO es, quàm si divino lumine multùm ir-
radiareris, & intus florerent omnia. In pressura & afflictione
homo non ita facilè seipsum quarere potest, sicut in sensibilis dul-
cedinis, consolationisq; affluentia; in hac enim plerùmq; natura
se admiscet, & anima, si incautior fuerit, per immodicam dele-
tationem citò maculam contrahit. Sanè fieri non potest, ut ali-
quis resignato corde quidpiam sustineat pro gloria DEI, quin sa-
potens*

poterem quendam divinitatis percipiat. Licet enim illi nihil fortassis sentire, id est, sensibiliter gustare contingat (DEO ad tempus occultante) hoc ipso tamen ei, quod patitur, bene sapit, quod se lud ad aeternam DEI gloriam ferre velle cognoscit.

V. Etiam doctrinam à S. Henrico Susone apud Blois in consolat. pusill. traditam interdum in memoriam revocare non omittat, quæ sic habet: *Considerare libet, quàm suaviter & amorosè aeterna Sapientia cuncta disponat, dum, quod plurimum sibi nocere pleriq; angustis, tentationibusq; gravissimis pressi arbitrantur, ipsa ad summam eorum utilitatem inflectit. Magnam siquidem Purgatorij partem illa afflictio tollit, & eorum patientibus impendio prodest, atq; ingens præmium addidit. Quamvis enim multorum criminum se reos arbitrantur, sed vitam DEO veri, magniq; martyres sunt, cum nulli dubium sit, longè acerbiorum huiusmodi perpetuam afflictionem dolorem confligere, quàm unius carnificis ictus collo exceptus. Unde & Talerus ibidem hortatur: Amaritudinem, quam sentis, pro inferno & purgatorio suffer patienter. Verè namq; pura, resignata expectans anima, nuda ac munda evolans ad regna caelestis Patrii (ubi mille anni die uno breviores sunt) conscendit.*

VI. Singulariter tamen aliam doctrinam ibidem aliam commendat: *Sciendum est, fidelitèq; retinendum, quòd in Homine DEVM purè intendente saepe gravis quaedam pressura & angustia oboriatur, quâ oppressus videtur sibi, DEVM non percipit, & ita omnium laborum suorum fecisse iacturam, omnemq; perdidisse operam. Hinc iam pacem pectoris amittit, animiq; mororem & perturbationem incurrit. Hæc autem pressura nonnunquam ex gravitate naturali seu indispositione, seu complexionis malitia, nonnunquam ex influentia cæli, vel aëris inæqualitate, nonnunquam verò ex maligni Spiritus operatione, qui per huiusmodi gravissimas immissiones suas bonum hominum istum perturbare molitur, accidere solet. Sed hæc suavitè eliminanda sunt, cum benigna, tranquillâq; mansuetudine, ita enim faciliùs vincitur. Unde non satè rectè faciunt quidam, qui pressuram hanc violenter & impetuosè à se excutere, eandemq; perturbare volunt, destruentes ac debilitantes per hoc capiti sui, quiq; nimis inordinatè Doctores & DEI Amicos pio consilio & auxilio accedunt, eripere se inde, & evadere cupientes, unde saepius magis implicantur, cum nemo facile eas extrahere, & expectare queat.*

ve queat. Quamobrem ubi ista pressura & tempestas in homine exurgunt, haud secus faciat, quam solent homines facere, ubi tempestas oritur. & pluvia vel grandines cadunt. Tunc enim fugiunt omnes sub tectum, donec tempestas sopiatur, & pluvia cessent. Ita & ipse, ubi intra se simpliciter sentit, ac deprehendit, quod nihil velit, neque desideret nisi DEVM, dum hac pressura corripitur, modestè, subtilitèq; fugiat, donec integrè sibi ipsi restituatur, simulq; in vera resignatione, ac patienti abstractione humiliter sustinens, tranquillo ac benigno animo in hac afflictione DEVM praestolerur.

VII. Quoniam hi angores non modicè augentur ex eo capite, quòd quis ex propria sua culpa ortos credat, ideo in tali casu Operarius consilium S. Laurentij Justiniani de discipl. & perfect. mon. c. 18. col. 6. datum suggerat. *Humani generis adversator Diabolus, ait, consuevit deprecantis animum memoria perpetrata culpa percutere, quatenus ex hoc amittat fiduciam, & ex impedimento concepta pusillanimitatis non valeat devotionis exercitia secundum consuetudinem peragere. Huic autem fallaci suasioni nequaquam fides accommodanda est. Proinde Christi miles egregius caveat, ne confundatur, sed cum se peccasse cognoverit, humiliter in spiritu ante pedes Domini se prosternat, confiteatur delictum suum Domino, blandisq; verbis offensum mulceat dilectum, & statim gratia intelliget adesse praesentiam, per quam resumptis anima viribus & concepta fiducia, de cetero Domino quieto animo vacare valebit.* In eundem sensum Taulerus apud Blossium l. c. sic loquitur: *Plerique aliquà molestia gravati ita mihi dicere consueverunt: Pater, male mecum agitur, diversis enim afflictionibus, multoque mœrore perturbor. Et ego restè cum illis agi pronuntio. Tum illi: non, aiunt, Domine, sed meà culpà id actum. Ad quod rursus ego: Si tua culpà id actum sit, si ve non, credo, ipsam afflictionis Crucem à DEO tibi impositam, eidemq; gratias agens sustine, & resigna teipsum. Rursus illi: Sed magna intus aviditate, obscuritatèq; contabesco. Quibus ego; Feras, aio, dilecte Fili, patienter, & melius tecum agetur, quàm si in magna, multaq; sensibili devotione versareris.*

VIII. Denique non modicam consolationem percipient ejusmodi afflicti, si ipsis rationes, ob quas DEUS ejusmodi angores & desolationes immittit, proponantur, quarum septendecim

iendecim enumerat Gerson Cancellarius confid. 6. de myst
 Theol. nimirum 1. Ad superbiam retundendam vel cavendam. 2. Ad desiderium vehementius inflammandum. 3. Ad
 cognitionem propriæ vilitatis, ut homo sibi vilescat. 4. Ut
 induat viscera pietatis super aliorum desolatione. 5. Ad Sa-
 tisfactionem per dolorem illum sensibilem, quem patitur
 6. Ut, qui possunt alios juvare, non ita se dedant internis con-
 solationibus, ut à caritatis negotiis & aliis juvandis retrahantur.
 7. Ut experienciâ per hanc tentationem edoctus, virtutes
 cæteras & melius discat, & efficaciter doceat. 8. Ne deli-
 rat pro hac dulcedine DEI iussa. 9. Ad punitionem veni-
 lium, tanquam si Pater tristiores Filio faciem ostendat, ut
 in omni modestia & custodia reddatur diligentior. 10. Ut in-
 telligat non haberi hoc per propriam industriam, neque
 volentis aut currentis esse DEI, sed miserentis. 11. Ad pur-
 gationem maris spiritualis, quod ex nimia quiete sordes con-
 trahere solet, quas exagitatio, commotioque depellit. 12. Ut
 innotescat, an gratis timeat DEUM, & paratus sit absque fi-
 pendio consolationum & suavitatum suo Imperatori deservire.
 13. Ne incipiat, dona DEI pro ipso diligere ipsis inhærens,
 iisque se oblectans, cum tamen Pater indulgentissimus
 hæc dispensatoriè subtrahat, ut cibum aut pomum, parans in-
 terim hæreditatem & regnum. 14. Interdum ad conservatio-
 nem corporis & virium, ne in lacrymis, gemitibus, & dulcedi-
 ne sensibili tabescat, & deficiat. 15. Ut provocet DEUS, sicut
 Aquila pullos ad volandum, ut Mater Filium ad horam relin-
 quit, quò instantius ille clamet, accuratius quærat, artius
 stringat, & illa vicissim blandiatur suavius. 16. Ad exercen-
 dam patientiam, quia sic affici non est sine tribulatione magna
 & anxietate. 17. Et postrema, ut vel hinc conjiciat animam
 quantæ futura esset amaritudinis perpetua separatio, si tantu-
 la subtractio sic afficit. Quæ omnes utilitates non modice
 nè excitare poterunt ad omnem angorem animi magna
 cum alacritate tolerandum.

* *

(5) ? † ? (50